

БІЛЯ ВІКНА

Мама іде на роботу, а ми залишаємось удвох: я і мій брат Сергій. Мені — п'ять років, братові — два.

Велика кімната з глиняною долівкою і широкою дубовою лавою під стіною, старенький стіл, етажерка з книжками та зошитами, широке дерев'яне ліжко, де ми спимо втрьох, — оце й усі наші достатки. Та ще біля дверей стоїть висока бодня з борошном. Дуже цікаво видиратися на неї і дмухати в те борошно: по сипучій поверхні бігають довгасті ямки, зривається завірюхою біленький пилок. Я щосили дмухаю, а брат кричить унизу і смикає мене за ногу, щоб я поступився місцем.

Але найцікавіше місце в кімнаті — єдине невелике віконце в чотири шибки.

Надворі — люта зима, намело величезні кучугури, все покритлося білим, навіть люди, що іноді заходять до нас, сиві од інею. Мама йде в школу, а ми відразу кидаємось до вікна, щоб ще раз побачити її, окутану білим туманом.

Ми давно поділили нижні шибки: ліва — Сергієва, права — моя. За ніч вони обростають грубою кіркою крихкого льоду, товщого внизу, покритого ніжно-білим сніжком. Коли цей сніжок обережно лизати, то він холодний і трохи солодкий на смак. А як почнуть дубіти язики, тоді краще хукати на шиби.

Спершу з'являється кругла темненька криничка. З кожним подихом вона все ширшає й ширшає, а посередині — світлішає й світлішає, тоншає й тоншає кірочка льоду, доки не заголубіє, неждано й казково, омите тоненькою водяною плівкою скло.

Тепер треба лише пильнувати, щоб віконця не замерзли. Мороз обкидає по краях голчасті візерунки, і досить зазіватися, як вони поснуються довкола, наче сліди тонконогих пташенят. Не встигнеш оглянутися, а скло вже поросло небаченої краси лісом і міниться, і виблискує, і спалахує тисячами кольорових вогників.

Ми поприлипали до вікна і крізь блакитні кружальця дивимось на високі снігові замети, що іскряться під сонцем, на запушені інеєм дерева, які немов понадягали теплі хустки, на застигли дими понад хатами.

Згодом дерева й сніги починають червоніти. Темнішають, видовжуючись, фіолетові тіні попід заметами, а вікна загоряються червоним.

Хата теж наповнюється холодними тінями. Вони спершу кубляться під лавкою, столом, ліжком, сизуваті й непевні, а потім починають потихеньку скрадатися на середину кімнати. Здається, досить тупнути ногою, як вони метнуться геть, заб'ються під лаву.

Та чим більше кривавиться сніг і видовжуються тіні надворі, тим густіші, темніші, нахабніші тіні у хаті.

Я намагаюся не оглядатись. Щільніше тулюся до віконця, все завзятіше хукаю в синювату вже шибку. Робиться моторошно: наче хтось, великий і патлатий, тихенько ворухиться за плечима. Боюся оглянутись, і водночас наростає непоборне бажання оглянутися назад.

— У мене є гостра шаблюка, я сильний! — голосно кажу я, щоб налякати того, який причаївся за спиною.

— І в мене є шаблюка, — тоненьким голоском відгукується Сергійко.

— Я нею аж сто вовків порубав! — вихваляюсь я, сторожко прислухаючись, чи не заворухиться перелякано той. — І ще сто порубаю!

— Ги-и-и! — несподівано починає пхінкати брат. — Хочу спати... Ги-и-и!

Мушу відірватися од вікна, що вже згасло й посіріло. Беру дерев'яну шаблюку, оглядаюся назад.

У кімнаті вже зовсім темно, особливо внизу. Той, що стояв за плечима, кудись зник: певно, заховався під лавку. Чекає, доки я злізу на долівку, щоб вхопити мене за ноги волохатими руками. Сторожко прислухаюся, наставивши перед собою шаблюку.

А Сергійко тягне своє:

— Хочу спати!.. Ги-и-и!..

Хоч–не–хоч, а треба злазити. Нагинаюся й починаю сікти шаблоюкою попід лавкою. Вимахую довго, тикаю в усі куточки, доки не починає боліти рука. Якщо він там і був, то вже лежить, порубаний, стікаючи чорною кров'ю.

Зіскакую на долівку. Брат обхоплює мене руками й ногами, тулиться до мого плеча. І незвична войовнича наснага оволодіває мною. Хочеться, щоб зараз став передо мною той, я б сміливо кинувся на нього, захищаючи брата, що довірливо тулиться до мене.

СТОРОЖИХА

Мама тяжко захворіла. Її повезли до міста, а ми залишились удвох.

Сидимо і тихенько рюмсаємо: від жалю за мамою, від страшної самотності, від того, що ми нікому не потрібні.

До кімнати заходить сторожиха — товстелезна тітка з завжди сердитим обличчям. Часто–густо, коли поблизу немає мами, сторожиха ловить якогось учня–бешкетника і лупцює його мокрою ганчіркою. Учні її дуже бояться, а мама свариться з нею. І ми щиро дивуємось маминій хоробрості: адже вона така маленька супроти сторожихи!

— Чого це ви соплі розвішали! — гримає вона на нас. — Отакі великі парубки, женити скоро!

"Парубки" перелякано замовкають, приглядаючись, чи не тримає сторожиха за спиною мокрої ганчірки.

Вона починає прибирати в кімнаті, а важке, наче висічене з темного каменю, обличчя стає ще сердитішим.

— Їсти дітям нічого... Тілігенція драна! — лає когось сторожиха, никаючи по закутках. Дістає пшоно, хліб, скоринки сала й довго стоїть над тим добром, скептично закопилвши губу.

Виходить так же несподівано, як і зайшла. А ми, голодні, як вовченята, дивимось на пшоно і хліб, боячись поворухнутися: нам здається, що сторожиха стоїть з ганчіркою під дверима, тільки й чекаючи на те, щоб ми полізли до хліба.

Знову в дверях — сторожиха. В одній руці — глечик, а в другій — вузлик.

Дістає по пиріжку, наливає молока:

— Їжте, кошенята!

Пиріжки з квасолею, великою та солодкою, молоко холодне і дуже смачне. Сергій присмоктується до важкої череп'яної чашки, довго сопе в неї, і пупце його росте на очах. А коли відривається, то в нього через увесь лоб — підкова з білої піни.

— Холосе! — задоволено тягне Сергійко. Оченята його стають маленькі та сонні.

Я дивлюся поверх чашки на сторожиху, що сердито чистить картоплю, вона вже не здається мені такою страшною, як півгодини тому.

Минає кілька днів. Сторожиха приходиться щодня: полаяти "тілігенцію", прибрати в кімнаті, зварити нам їсти. І кожного разу приносить домашнього гостинця: пиріжок, пампушку чи корж з вкрапленим салом, що смачно хрумтить на зубах.

Іноді сідає навпроти нас, підпирає підборіддя рукою, тихенько зітхає. В такі хвилини обличчя її стає лагіднішим, не таким уже суворим, хоч я ніколи не бачив, щоб вона посміхнулася або розсупила брови.

— Збрала б я вас до моїх песиголовців, так матінка ж ваша... — сказала якось вона, і я, обпалений несподіваною пекучою тугою за мамою, за її ласкавими руками і милим, рідним голосом, не витримав — голосно схлипнув.

На мою голову лягла важка, огрубіла долоня. Нічого не говорила сторожиха, навіть не пестила, як то робила мама, а просто тримала руку на моїй голові.